Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Α'.

ΙΣ τὴν Ἱστορία ὑπάρχουν μερικὰ ὀνόματα ποὺ θὰ προκαλοῦν πάντα τὸν ἀποτροπασμὸ καὶ τὴ φρίκη, γιατὶ συνδέονται μὲ ὑποθέσεις αἵματος καὶ καταστροφῆς, ὀλέθρου, σπαραγμοῦ καὶ δακρύων.

Μέσα στὰ τραγικὰ αὐτὰ ὀνόματα συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας τῶν Βοργία, τῆς ἱστορικῆς τριάδος ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ὁ Ἀλέξανδρος ΣΤ', διακοσιοστὸς τριακοστὸς τρίτος Πάπας τῆς Ρώμης, ὁ γυιός του Καῖσαρ Βοργίας, δοὺξ τοῦ Βαλεντινοᾶ, καὶ ἡ Λουκρητία Βοργία, ἀδελφὴ τοῦ τελευταίου.

Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ διέπραξε ἀκολασίες καὶ αἶσχη καὶ ὄργια ποὺ θὰ ἦσαν ἱκανὰ ν[illegible]ματίσουν ὁποιονδήποτε γιὰ πάντα καὶ στὴν αἰωνιότητα. Τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἦσαν τόσο φοβερὰ καὶ ἡ πράξεις των τόσο τερατώδεις, ὥστε καταντοῦν σχεδὸν ἀπίστευτες.

Τὴν ἱστορία τῶν Βοργία τὴν ἔχει παρακολουθήσει καὶ περιγράψει λεπτομερῶς ἕνας Γερμανὸς συγγραφεὺς τοῦ 17ου αἰῶνος, ὁ Ἰωάννης Βοῦρχαρ. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε γραμμένη λατινικὰ καὶ ὁ βιογράφος ἐπεκτείνεται σὲ λεπτομέρειες ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξαναγραφτοῦν. Γι' αὐτὸ θὰ πάρωμε ἀτ' τὸ βιβλίο του τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες σελίδες καὶ θὰ δώσωμε πρῶτα-πρῶτα μιὰ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα τοῦ ἑνὸς μέλους τῆς τρομερῆς αὐτῆς τριάδος, τῆς Λουκρητίας Βοργία, ποὺ ἦταν κόρη ἑταίρας καὶ ἔγινε ἑταίρα καὶ ἡ ἴδια.

Ἡ Λουκρητία ἦταν μιὰ γυναῖκα τῆς χειρότερης ἀνατροφῆς καὶ τῆς σκληρότερης ψυχῆς, χωρὶς πίστι, χωρὶς νόμο, χωρὶς φόβο, χωρὶς καρδιά, γεμάτη ἐλαττώματα καὶ κακίες, πανίσχυρη καὶ βαθύπλουτη, ἕτοιμη πάντα νὰ κορέση τὰ πάθη της καὶ νὰ σκορπίση γύρω της τὸν θάνατο καὶ τὸ δηλητήριο.

Ἂς ἀρχίσουμε ὅμως μὲ τὴ σειρά...

Ὁ πατέρας τῆς Λουκρητίας, ὁ Ροδρῖγο Λεντσουόλο Βοργία γεννήθηκε στὴν Ἱσπανία κατὰ τὸ ἔτος 1431. Ὁ πατέρας του ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια τῶν Λεντσουόλων καὶ τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς μητέρας του ἦταν Βοργία.

Ὁ Ροδρῖγο, προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴ εὐφυΐα καὶ μὲ ἀνάλογη μόρφωσι, διακρίθηκε στὴν ἀρχὴ ὡς δικηγόρος καὶ κατόπιν ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ὁπλομάχους τοῦ τόπου του. Ὅταν ὅμως ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ κληρονόμησε ἀπ' αὐτὸν μιὰ κολοσσιαία περιουσία, ἀπαρνήθηκε κάθε ἀνώτερη φιλοδοξία καὶ βυθίστηκε στὶς χυδαιότερες ἀκολασίες.

Πάμπλουτος ὅπως ἦταν καὶ πασίγνωστος, ἔπιασε σχέσεις μὲ πολὺν κόσμο καὶ ἰδίως μὲ γυναῖκες, στὶς ὁποῖες εἶχε ὄχι μικρὴ ἐπιτυχία. Μιὰ ἀπὸ τὶς αἰσθηματικὲς αὐτὲς γυναῖκες του ἦταν καὶ ἡ Ἑλένη Βανόσα, μιὰ χήρα ποὺ μόλις εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴ Βαλέντσια, μαζὺ μὲ τὶς δύο της θυγατέρες.

Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ἡ χήρα αὐτὴ ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ πέθανε. Τότε ὁ Ροδρῖγο τὴ μεγαλείτερη κόρη της, ἐπειδὴ ἦταν ἄσχημη, τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔκλεισε σὲ μοναστῆρι. Τὴν ἄλλη, τὴ Ρόζα Βανόσα, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία, τὴν... ἔκαμε φιλενάδα του...

Ἀπὸ τὴ Ρόζα ἀπέκτησε ὁ Ροδρῖγο, μέσα σὲ πέντε χρόνια, τέσσερα παιδιά: Τὸν Φραγκίσκο, τὸν Καίσαρα, τὴ Λουκρητία, τὴν Γκύφρι καὶ ἕνα ἄλλο ποὺ εἶνε ἄγνωστο τὸ ὄνομά του, γιατὶ πέθανε ἅμα γεννήθηκε.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ροδρῖγο ζοῦσε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ κίνησι καὶ τὴ δημοσία ὑπηρεσία, εὐτυχισμένος μὲ τὸν ἔρωτά του καὶ ἀπολαμβάνοντας τὰ πλούτη του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ἐτήσιο εἰσόδημα τριάντα χιλιάδες δουκάτων!...

Ἔξαφνα ὅμως, σὰν νὰ μὴν τοῦ ἀρκοῦσαν ἡ τόσες εὐτυχίες του, πληροφορήθηκε ὅτι ὁ θεῖος του Ἀλφόνσος Βοργίας ἐξελέγη Πάπας τῆς Ρώμης μὲ τὸ ὄνομα Καλίξτος Γ'. Ὁ θεῖος του αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἀνεψιό του, καὶ ὁ Ροδρῖγος ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τοῦ ἱκανοποιοῦσε κάθε φιλοδοξία, ἂν πήγαινε νὰ ζήση κοντά του. Ἔστειλε λοιπὸν στὸν Πάπα ἕνα συγχαρητήριο γράμμα συνταγμένο μὲ τόση τέχνη καὶ λεπτότητα, ὥστε ὁ θεῖος του συγκινήθηκε καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, τοῦ ἀπάντησε:

«Ἔλα ἀμέσως. Ἡ θέσι σου εἶνε κοντά μου, στὴ Ρώμη. Ἄφησε τὰ πάντα καὶ τρέξε».

Ὁ Ροδρῖγο δὲν περίμενε καὶ δεύτερη παρακίνησι γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί του. Ἐν τούτοις, προτοῦ ἀναχωρήσει, θέλησε νὰ μιλήση σοβαρὰ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Ρόζα.

Ἦταν βράδυ. Τὰ παιδιὰ κοιμόντουσαν. Ὁ Ροδρῖγο κάλεσε τὴ Ρόζα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά του.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τῆς εἶπε.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε αὐτὴ μὲ ἀπορία γιὰ τὸ κάπως παράξενο ὕφος του.

— Ἐν πρώτοις θὰ σοῦ ἀπευθύνω μιὰ ἐρώτησι.

— Σὲ ἀκούω.

— Πρέπει ὅμως νὰ δώσης μεγάλη προσοχὴ προτοῦ μοῦ ἀπαντήσεις.

— Λέγε.

— Μὲ ἀγαπᾶς;

Ἡ Ρόζα τὸν ἐκύτταξε κατάματα.

— Τί ἐρώτησι εἶνε αὐτή; τοῦ εἶπε. Μήπως δὲν σοῦ τὸ ἀπέδειξα ὥς τώρα;

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀπόδειξι τοῦ ἔρωτός της, γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσε, ἦταν ἀνεπαρκὴς γιὰ τὸν Ροδρῖγο, γιατὶ ὁ τελευταῖος ἔκαμε ἕνα κίνημα ἀδημονίας.

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε, μοῦ τὸ ἀπέδειξες. Ἀλλὰ ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ μοῦ δώσης καλύτερη ἀπόδειξι...

Ἐκείνη χαμογέλασε κάπως ἀόριστα καὶ διφορούμενα.

— Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται, τοῦ εἶπε.

— Ἔλα λοιπόν! τῆς ἐφώναξε ὁ Ροδρῖγο μὲ κάποια ἀνυπομονησία. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ παρελθόντος; Πρόκειται γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον... Ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ ὑποφέρης λιγάκι σήμερα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσης ἕνα λαμπρὸ αὔριο;

Ἡ Ρόζα ἀνατρίχιασε ἄθελά της.

— Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ ἀπὸ ἰδιοτροπία μου, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη, ἐξακολούθησε ὁ Βοργίας. Ὁ θεῖος μου ἔγινε Πάπας καὶ μὲ προσκαλεῖ κοντά του. Θὰ μὲ χορτάση τιμές, θὰ μὲ γεμίση πλούτη, θὰ μὲ χρησιμοποιήση γιὰ δεξί του χέρι. Δὲν ἐξαρτᾶται παρὰ μόνον ἀπὸ μένα γιὰ νὰ γίνω ὁ πρῶτος ἀνάμεσα στοὺς πρώτους. Δὲν εἶνε μάλιστα ἀπίθανο μιὰ μέρα, ὅταν πεθάνει ὁ θεῖος μου, νὰ τὸν διαδεχτῶ ἐγὼ στὸ ἀξίωμά του, νὰ ἐγκατασταθῶ ἐγὼ κυριαρχος τοῦ Βατικανοῦ, νὰ διευθύνω ἐγὼ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν κόσμο...

Ὁ Ροδρῖγο σταμάτησε λίγες στιγμές, γιὰ νὰ κάμουν περισσότερη ἐντύπωσι τὰ λόγια του στὴν ἁπλοϊκὴ συντρόφισσά του, καὶ συνέχισε:

— Ἐνῶ λοιπὸν ἀνοίγεται τέτοιος ὁρίζοντας μπροστά μου, ἐνῶ μὲ περιμένουν τόσα μεγαλεῖα καὶ τόσες δόξες, μπορῶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ μένω φυλακισμένος μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερους τοίχους; Ὄχι βέβαια! Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποφασίσω κάτι τέτοιο, εἶμαι σίγουρος πὼς πρώτη ἐσὺ θὰ μὲ ἀποκαλοῦσες ἀνόητο καὶ τρελλό!...

Ἡ Ρόζα σ' αὐτὰ τὰ λόγια σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της γιὰ νὰ βυθιστῆ ἐξ ὁλοκλήρου στὶς σκέψεις της καὶ νὰ κανονίση τὴν ἀπάντησί της.

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ καταλάβη καλὰ γιὰ ποιὸ λόγο τῆς μιλοῦσε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Ροδρῖγο καὶ τί ζητοῦσε ἀτ' αὐτή. Ἤθελε νὰ μάθη ἂν τὸν ἀγαποῦσε; Μὰ διάβολε! Αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο.

Ἡ Ρόζα ἔμεινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητη καὶ σιωπηλή. Ἐπὶ τέλους, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ εἶχε καταλάβει τί τῆς γύρευε ὁ Ροδρῖγο. Ἦταν κάτωχρη, ἀλλὰ φαινόταν ἀποφασιστική.

— Ἔχεις δίκηο, τοῦ εἶπε. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πήγαινε! Ἀλλὰ τί θὰ γίνουμε ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά σου χωρὶς ἐσένα;

— Τὸ σκέφτηκα κι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Ροδρῖγο. Τὰ ὑπολόγισα ὅλα πρὶν σοῦ μιλήσω. Ὄχι, Ρόζα! Δὲν θὰ σὲ ἀρνηθῶ οὔτε ἐσένα, οὔτε τὰ παιδιά μας. Ἐγὼ πρέπει νὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε κιόλας. Αὔριο ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ξεκινήσετε γιὰ τὴ Βενετία, μὲ τὴν συνοδεία τοῦ πιστοῦ μου φίλου δὸν Μανουὴλ Μελχιώρ. Θὰ ἐγκατασταθῆτε ἐκεῖ καὶ κάθε μῆνα θὰ σᾶς στέλνω ὅσα θὰ χρειάζωνται γιὰ τὴ συντήρησί σας. Ἡ Βενετία εἶνε βέβαια μακρυὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἀλλὰ βρίσκεται πάντως μέσα στὴν ἴδια χώρα. Δὲν ξέρω ἀπὸ τώρα τὴν ἔκτασι τῶν ἀσχολιῶν μου, ἀλλὰ πιστεύω πὼς θὰ μοῦ μένη κάπου-κάπου λίγος καιρὸς γιὰ νἄρχωμαι καὶ νὰ σᾶς βλέπω. Ὑπομονή, Ρόζα, τί νὰ γίνη; Χρειάζεται ὑπομονή! Ἂν ὅμως κατορθώσω νὰ πετύχω τὸ σκοπό μου, ἔ, τότε πειὰ θὰ σὲ ἱκανοποιήσω ἀπολύτως, θὰ σὲ βυθίσω στὴν εὐτυχία, θὰ σὲ κάνω χρυσῆ, ἐσένα καὶ τὰ παιδιά μας.

Ἡ Ρόζα Βανόσα ἐνθουσιάστηκε. Πήδησε μὲ ὁρμὴ στὸ λαιμό του καὶ τὸν ἐγέμισε φιλιά. Κατόπιν ἐπιάστηκαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατέβηκαν μαζὺ στὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμόντουσαν τὰ παιδιά. Ὁ Ροδρῖγο τὰ φίλησε ὅλα ἐλαφρὰ στὸ μέτωπο καὶ κατόπιν ἀγκάλιασε τὴν ἀγαπημένη του.

— Σοῦ ἀφίνω γειά, Ρόζα! τῆς εἶπε.

Ἡ Λουκρητία Βοργία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.